

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0143/2012

24.4.2012

SPRAWOZDANIE

w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej
((2010)2308 (INI))

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Sprawozdawczyni: Rita Borsellino

RR\900042PL.doc

PE473.725v02-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH	12
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	18

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej

((2010)2308(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając w szczególności art. 6, 7, 8, 10 ust. 1, art. 11, 12, 21, 47–50, 52 i 53 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając w szczególności art. 2 i art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz rozdziały 1, 2, 4 i 5 tytułu V (przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie ustanowienia Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI)¹,
- uwzględniając „Program sztokholmski – otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” oraz komunikat Komisji pod tytułem „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli – Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010)0171),
- uwzględniając strategię bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej („Dążąc do europejskiego modelu bezpieczeństwa”), przyjętą przez Radę w dniach 25–26 lutego 2010 r.,
- uwzględniając strategię Unii Europejskiej w dziedzinie walki z terroryzmem, przyjętą przez Radę w dniu 30 listopada 2005 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pod tytułem „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy” (COM(2010)0673),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pod tytułem „Pierwsze sprawozdanie roczne w sprawie wykonania strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE” (COM(2011)0790),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poprawy bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego w Unii Europejskiej – plan działania UE w obszarze CBRJ (COM(2009)0273),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 24 i 25 lutego 2011 r. w sprawie komunikatu Komisji w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 8 i 9 listopada 2010 r. w sprawie opracowania i realizacji cyklu polityki unijnej dotyczącej poważnej i zorganizowanej przestępczości

¹Dz.U. L 52 z 3.3.2010, s. 50.

międzynarodowej,

- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie ustanowienia priorytetów UE w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej na lata 2011–2013,
- uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy”,
- uwzględniając sprawozdanie Europolu dotyczące sytuacji i tendencji w zakresie terroryzmu w UE (TE–SAT 2011),
- uwzględniając przeprowadzoną przez Europol ocenę zagrożenia przestępczością zorganizowaną w UE (OCTA 2011),
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa z 2003 r.² oraz sprawozdanie z 2008 r. z jej wdrażania³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli – program sztokholmski”⁴,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej w Unii Europejskiej⁵,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2011 r. w sprawie wysiłków UE w walce z korupcją⁶,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania⁷,
- uwzględniając właściwe orzecznictwo europejskich i krajowych trybunałów konstytucyjnych dotyczące kryterium proporcjonalności i konieczności jej przestrzegania przez władze publiczne w społeczeństwie demokratycznym,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0143/2012),

A. mając na uwadze, że wejście w życie Traktatu z Lizbony przyczyniło się do dalszego ujednolicenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w ramach której

²„Bezpieczna Europa w lepszym świecie” – europejska strategia bezpieczeństwa, zatwierdzona na posiedzeniu Rady Europejskiej w Brukseli w dniu 12 grudnia 2003 r., sporządzona pod auspicjami wysokiego przedstawiciela UE ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Javiera Solany.

³Sprawozdanie na temat wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa – „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, S 407/08.

⁴Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 12.

⁵Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0459.

⁶Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0388.

⁷Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0577.

przestrzega się praw podstawowych oraz szanuje różne systemy prawne i tradycje państw członkowskich; mając na uwadze, że zgodnie z postanowieniami Traktatu strategię polityczne w tym zakresie wchodzi w zakres kompetencji dzielonej przez Unię i państwa członkowskie;

- B. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony silnie powiązał zatem unijną politykę bezpieczeństwa z właściwą dla UE praworządnością, kładąc podwaliny pod rozwój agendy bezpieczeństwa ściśle przestrzeganej przez UE i państwa członkowskie oraz będącej przedmiotem nadzoru demokratycznego na szczeblu europejskim i krajowym; mając na uwadze, że podstawą dla wzmocnienia tej polityki powinny być wartości demokratyczne, swobody obywatelskie i prawa podstawowe;
- C. mając na uwadze, że każda polityka bezpieczeństwa powinna obejmować funkcję zapobiegawczą, która jest niezbędna zwłaszcza w okresie pogłębiających się nierówności gospodarczych i społecznych, podających tym samym w wątpliwość efektywność praw podstawowych;
- D. mając na uwadze, że w programie sztokholmskim podkreśla się, iż należy opracować strategię bezpieczeństwa wewnętrznego w celu dalszej poprawy bezpieczeństwa na terenie Unii, a tym samym ochrony życia i bezpieczeństwa obywateli Unii, oraz zwalczania przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i innych zagrożeń, przy jednoczesnym poszanowaniu praw człowieka, zasad ochrony międzynarodowej i zasady państwa prawa;
- E. mając na uwadze, że mimo wejścia w życie Traktatu z Lizbony ani państwa członkowskie, ani Komisja nie przewidziały jak dotąd żadnej roli dla Parlamentu w tym procesie;
- F. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE na lata 2010–2014 określono pięć obszarów priorytetowych, w których UE może wnieść wartość dodaną, czyli zwalczanie i zapobieganie zorganizowanej i poważnej przestępczości, przeciwdziałanie terroryzmowi i cyberprzestępczości, wzmocnienie zarządzania zewnętrznymi granicami UE oraz zwiększanie odporności na klęski żywiołowe i katastrofy spowodowane przez człowieka;
- G. mając na uwadze, że w pierwszym sprawozdaniu rocznym Komisji na temat wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa uznano, że wszystkie pięć celów określonych w 2010 r. zachowuje ważność, a także przedstawiono obecny stan prac, dotychczas dokonane postępy oraz dalsze działania;
- H. mając na uwadze, że w programie sztokholmskim stwierdza się, że „opracowanie, monitorowanie i realizacja strategii bezpieczeństwa wewnętrznego powinny stać się jednym z priorytetowych zadań COSI”;
- 1. z zadowoleniem przyjmuje prace podjęte w celu opracowania strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej oraz głównych zasad, na których opiera się europejski model bezpieczeństwa określony w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, szczególnie w odniesieniu do ściślejszego związku między bezpieczeństwem, wolnością i ochroną prywatności, a także w odniesieniu do solidarności i współpracy państw

członkowskich; podkreśla, że unijne środki bezpieczeństwa i współpraca w tym zakresie muszą być zgodne z zobowiązaniami Unii dotyczącymi praw podstawowych i koncentrować się na ukierunkowanym egzekwowaniu prawa i działaniach wywiadowczych w celu obniżenia wskaźnika przestępczości i zapobiegania atakom terrorystycznym;

2. podkreśla, że wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość są celami, do których należy dążyć równolegle, oraz uważa, że wdrażanie Karty praw podstawowych UE musi stanowić kluczowy element w pełni ukształtowanej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego; przypomina, że aby zapewnić wolność i sprawiedliwość, bezpieczeństwo należy zawsze budować zgodnie z postanowieniami Traktatów, zasadą państwa prawa i zobowiązaniami Unii w dziedzinie praw podstawowych;
3. odnotowuje postęp poczyniony przez państwa członkowskie i Komisję w kontekście cyklu politycznego UE dotyczącego poważnej i zorganizowanej przestępczości międzynarodowej oraz ukierunkowany na realizację ogólnych celów strategicznych w oparciu o działania bazujące na współpracy międzyrządowej na szczeblu operacyjnym; uważa jednak, że niezbędny jest jasny podział zadań między szczeblem UE a krajowym oraz że Parlament musi stanowić część tego procesu w kwestiach dotyczących wytycznych politycznych, wdrażania i oceny wyników, a dogłębną ocenę europejskiego cyklu politycznego należy przeprowadzić w 2013 r.; jest ponadto zdania, że z uwagi na charakter tego cyklu powinien on raczej być określany mianem „cyklu operacyjnego UE”; wzywa państwa członkowskie do regularnego przeprowadzania oceny komplementarności krajowych programów zwalczania przestępczości zorganizowanej i programów, które mają zostać opracowane na szczeblu UE, jak również do analizowania uzyskanych wyników i przyszłych perspektyw z punktu widzenia strategicznego i operacyjnego UE przy zaangażowaniu unijnych instytucji i właściwych agencji oraz parlamentów krajowych;
4. uważa ponadto, że konieczne jest także uwzględnienie wystarczających zasobów finansowych w wieloletnich ramach finansowych na lata 2014-2020 w celu wdrożenia przedmiotowej strategii dzięki wykorzystaniu funduszu przewidzianego na ten cel;
5. przypomina, że UE i państwa członkowskie dzielą kompetencje w odniesieniu do strategii politycznych w dziedzinie bezpieczeństwa oraz że jest to obszar, w którym należy przestrzegać zasady pomocniczości; uważa, że ramy strategii bezpieczeństwa wewnętrznego mogłyby przydać wartości wysiłkom wszystkich instytucji UE w tej dziedzinie w oparciu o wszechstronne i spójne podejście;
6. uważa, że kompleksowa, oparta na dowodach i wiedzy unijna analiza zagrożeń wymagających interwencji to zasadniczy warunek wstępny skuteczności strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, i jest zdania, że Europol powinien przeprowadzić taką ogólnounijną analizę w oparciu o bardziej przejrzyste i rzetelne metody oceny zagrożeń oraz na podstawie szczegółowych informacji przedstawionych przez państwa członkowskie;
7. przypomina, że Parlament Europejski jest obecnie pełnoprawnym podmiotem instytucjonalnym w dziedzinie strategii politycznych dotyczących bezpieczeństwa i jest w związku z tym uprawniony do aktywnego udziału w procesie określania cech i

priorytetów strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz europejskiego modelu bezpieczeństwa, jak również w procesie oceny tych instrumentów, w tym poprzez regularne działania monitorujące wdrażanie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, prowadzone wspólnie przez PE, parlamenty krajowe i Radę na mocy art. 70 i 71 TFUE oraz art. 6 ust. 2 decyzji ustanawiającej COSI;

8. w związku z tym i na podstawie istniejącej współpracy Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych popiera ideę „parlamentarnego cyklu politycznego” – który należy w sposób płynny włączyć między innymi w ramy rocznej sprawozdawczości Komisji w tej dziedzinie – kończąc z praktyką sporządzania rocznego sprawozdania parlamentarnego na temat aktualnego stanu prac w odniesieniu do strategii bezpieczeństwa wewnętrznego;
9. podkreśla znaczenie spójności i synergii pomiędzy wewnętrznymi i zewnętrznymi aspektami bezpieczeństwa oraz zwraca szczególną uwagę, że bardzo ważne jest dopilnowanie, aby środki i działania na rzecz wdrożenia strategii bezpieczeństwa wewnętrznego były zgodne z zobowiązaniami Unii w dziedzinie praw podstawowych, zwłaszcza z art. 2, 6 i 7 Traktatu UE, oraz unijnymi celami polityki zewnętrznej określonymi w art. 21 Traktatu UE, a także z międzynarodowymi przepisami w dziedzinie praw człowieka i pomocy humanitarnej; odnotowuje wspólny dokument w sprawie zacieśnienia więzi pomiędzy wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz podmiotami działającymi w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (WSiSW) a działaniami przedstawionymi w planie działania; podkreśla znaczenie odpowiedniej wymiany informacji, konsultacji i współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, a także znaczenie rozwiązań mających na celu raczej uprzedzanie wydarzeń, a nie podejmowanie działań w reakcji na zajścia; oczekuje na wyniki prac przeprowadzonych w ramach wdrażania programu sztokholmskiego dotyczących komplementarności działań państw członkowskich i UE w zewnętrznym wymiarze WSiSW, a także w przedsięwzięciach zmierzających do ewentualnej aktualizacji unijnej strategii bezpieczeństwa zewnętrznego;
10. podkreśla, że każda długoterminowa strategia bezpieczeństwa wewnętrznego powinna w większym stopniu koncentrować się na możliwym do wykazania związku między zagrożeniami zewnętrznymi a brakiem lub nieskutecznym wykorzystaniem strategii i środków, które mogą stanowić silny czynnik zapobiegania zagrożeniom dla bezpieczeństwa, takich jak ukierunkowana pomoc rozwojowa, strategie na rzecz ograniczania ubóstwa czy też plany usuwania skutków klęsk żywiołowych lub katastrof wywołanych przez człowieka;
11. odnotowuje definicję pięciu kluczowych obszarów, dla których zaproponowano różne konkretne działania na szczeblu UE i państw członkowskich; uważa, że cele te nie są wyczerpujące oraz że można by lepiej ustalić kolejność priorytetów; podkreśla, że walka z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną jest i musi pozostać kluczowym priorytetem w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego; uważa, że należy się również zająć kwestią odporności na katastrofy spowodowane przez człowieka oraz klęski żywiołowe, w tym uszkodzeniami krytycznej infrastruktury; odnotowuje jednak, że podejmowanie w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego działań w dziedzinie egzekwowania praw własności intelektualnej, nad którymi prowadzona jest odrębna

pogłębiona debata, nie wydaje się uzasadnione czy odpowiednie;

12. uważa, że przestępczość zorganizowana we wszystkich swoich formach, w tym także organizacje mafijne, stanowi rosnące zagrożenie dla wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla wszystkich obywateli UE oraz że zwalczanie jej musi pozostać priorytetem, zgodnie z zaleceniami sformułowanymi w rezolucji z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej w Unii Europejskiej, na podstawie szczegółowych danych i informacji dotyczących obecnej współpracy między UE a państwami członkowskim w ramach walki z mafią, praniem pieniędzy, korupcją, przestępczością „białych kołnierzyków” i innymi formami przestępczości zorganizowanej;
13. wzywa Komisję i Radę do nadania walce z korupcją priorytetu w kontekście agendy bezpieczeństwa UE oraz do przydzielenia odpowiednich zasobów, biorąc pod uwagę to, że w programie sztokholmskim (4.1) korupcję wymieniono wśród zagrożeń transnarodowych, które wciąż stanowią wyzwanie dla bezpieczeństwa wewnętrznego Unii i wymagają wyraźnej i kompleksowej reakcji;
14. przypomina znaczenie zapobiegania terroryzmowi i działaniom powiązanim oraz ich zwalczania, w tym finansowania takich działań, oraz oczekuje na wnioski w sprawie ram dotyczących środków administracyjnych, takich jak zamrażanie środków finansowych osób podejrzanych o działalność terrorystyczną na podstawie art. 95 TFUE; ponadto wykraczając poza specjalne ramy strategii bezpieczeństwa wewnętrznego zwraca się do Komisji i państw członkowskich o rozważenie przyjęcia określonego prawodawstwa odnoszącego się do ofiar terroryzmu w celu uznania ich publicznego charakteru, a także uwzględnienia bardziej szczegółowych przepisów, które gwarantowałyby tym osobom odpowiednią ochronę, wsparcie i uznanie;
15. uważa, że działaniem o pierwszorzędym znaczeniu jest ostateczne zwalczanie przestępczości środowiskowej, gospodarczej i korporacyjnej, która ma szczególnie szkodliwy wpływ na warunki życia obywateli UE, przede wszystkim w czasach kryzysu; wyraża w związku z tym ubolewanie z powodu działań podjętych przez niektóre państwa członkowskie zmierzających do złagodzenia kar za przestępstwa w tych dziedzinach; podkreśla ponadto rozdźwięk między propozycjami w tych obszarach a potępieniem niektórych mniej poważnych aktów przestępczych;
16. z zadowoleniem przyjmuje to, że walka z cyberprzestępczością otrzymała wysoki priorytet w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz podkreśla znaczenie skoncentrowania wysiłków na zapobieganiu; odnotowuje i popiera zamiar Komisji dotyczący opracowania w 2012 r. kompleksowej strategii na rzecz bezpieczeństwa internetu w Europie; wzywa państwa członkowskie do ratyfikacji konwencji Rady Europy w sprawie cyberprzestępczości;
17. ponownie podkreśla, że zacieśnianie unijnej współpracy policyjnej i sądowej, w tym także w ramach Europolu i Eurojustu oraz za sprawą odpowiedniego szkolenia, ma kluczowe znaczenie dla odpowiedniego wdrażania strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i musi obejmować właściwe władze z państw członkowskich, jak również instytucje i agencje UE; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uczynienia tej współpracy priorytetową w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego; apeluje także o zastosowanie

odpowiednich i spójnych instrumentów prawnych ułatwiających wykorzystywanie materiału dowodowego;

18. podkreśla wkład misji WPBiO we wspieranie poszanowania praworządności, a także w utrzymywanie pokoju i bezpieczeństwa w sąsiedztwie UE i na świecie, dzięki czemu można lepiej zapobiegać upadkowi państwowości i istnieniu bezpiecznych schronień dla osób zaangażowanych w transnarodową działalność przestępczą i terrorystyczną;
19. w związku z tym wyraża ubolewanie, że strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE wciąż brakuje właściwego „wymiaru sądowego”; przypomina, że – zgodnie z programem sztokholmskim – należy wzmocnić wzajemne zaufanie poprzez stopniowe rozwijanie europejskiej kultury sądowej opartej na różnorodności systemów prawnych i na jedności w ramach europejskiego prawodawstwa oraz że systemy sądowe państw członkowskich powinny być w stanie działać wspólnie w sposób spójny i efektywny zgodnie z ich krajowymi tradycjami prawnymi; uważa, że stworzenie zbioru priorytetów w dziedzinie współpracy sądowej należy postrzegać w kontekście ścisłego związku między wszystkimi wymiarami przestrzeni określonej w tytule V TFUE, czyli przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; podkreśla znaczenie należytego wdrożenia porozumień w sprawie współpracy sądowej z państwami trzecimi;
20. uważa, że w odniesieniu do powiązań pomiędzy bezpieczeństwem zewnętrznym i wewnętrznym należy popierać ściślejszą współpracę z innymi międzynarodowymi instytucjami, takimi jak NATO i OBWE;
21. podkreśla, że walka z terroryzmem to priorytet w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, której cele i narzędzia należy poddać odpowiedniej ocenie, jak wyrażono to w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia w sprawie unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania; zaznacza, że strategiom politycznym w zakresie zapobiegania i ochrony, jak również ścigania karnego i reagowania należy nadać wyższy priorytet; w tym kontekście uważa, że niezbędna jest większa koncentracja na ukierunkowanym egzekwowaniu prawa i działaniach wywiadowczych o potwierdzonej skuteczności w zapobieganiu atakom terrorystycznym i przeprowadzanych zgodnie z zasadami konieczności, proporcjonalności i poszanowania praw podstawowych oraz w oparciu o odpowiedni nadzór i rozliczalność; przypomina, że ma to zasadnicze znaczenie, jeśli UE ma być wiarygodnym podmiotem w upowszechnianiu praw podstawowych na szczeblu zarówno wewnętrznym, jak i zewnętrznym;
22. jest zdania, że kluczowe znaczenie ma opracowanie mechanizmów zapobiegawczych przede wszystkim w celu umożliwienia szybkiego wykrywania przejawów brutalnego radykalizmu lub zagrożeń, w tym zagrożeń ze strony brutalnych lub wojujących ekstremistów; przypomina o znaczeniu działań na rzecz walki z brutalnym radykalizmem w narażonych społecznościach oraz oczekuje na przyszłą pracę unijnej sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw, której misją będzie ułatwianie wymiany informacji, podnoszenie poziomu wiedzy i wskazywanie innowacyjnych rozwiązań;
23. przyjmuje do wiadomości uwagę poświęconą bezpieczeństwu granic w kontekście strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, uważa jednak, że zarządzanie granicami i

mobilność ludzi nie są jedynie zagadnieniami z zakresu bezpieczeństwa, lecz kluczowymi cechami szerszej strategii politycznej obejmującej wymiar bezpieczeństwa oraz kwestie imigracji, azylu oraz polityki rozwojowej na szczeblu UE, a także polityki wspierające rozwój gospodarczy, społeczny i demokratyczny oraz upowszechniające prawa człowieka w państwach trzecich; podkreśla ponadto, że do zapewnienia bezpieczeństwa należy dążyć przy poszanowaniu osiągnięć Unii, a mianowicie prawa do swobodnego przekraczania granic wewnętrznych;

24. ponownie podkreśla znaczenie skoordynowania podejmowanych przez państwa członkowskie działań dotyczących zarządzania granicami zewnętrznymi oraz zwraca szczególną uwagę, że dla ułatwienia swobodnego przepływu oraz większej solidarności, a także poprawy bezpieczeństwa granic zewnętrznych konieczna jest ścisła współpraca z państwami graniczącymi z Unią Europejską; podkreśla, że stopniowe wprowadzanie zintegrowanego zarządzania granicami powinno mieć na celu ułatwienie podróżowania;
25. uważa w związku z tym, że strategia bezpieczeństwa wewnętrznego powinna szerzej odzwierciedlać wizję zawartą w programie sztokholmskim i uznaje, że wskazane jest dokonanie przeglądu śródkresowego programu sztokholmskiego przed końcem 2013 r., tak aby ocenić jego priorytety strategiczne, ustawodawcze i finansowe; uważa też, że niezbędna jest uzupełniająca ocena dotycząca właściwych agencji europejskich poddanych obecnie „lizbonizacji” (Europol, Eurojust i europejska sieć sądowa), a także innych agencji i organów; przypomina, że działania i operacje agencji muszą być zgodne z ich mandatem określonym w decyzjach dotyczących ich utworzenia i funkcjonowania, a także muszą być przeprowadzane w poszanowaniu wartości i zasad demokratycznych oraz wolności i praw podstawowych, o których mowa w Karcie praw podstawowych UE;
26. przypomina, że przetwarzanie i zbieranie danych osobowych w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego musi w każdych okolicznościach być zgodne z zasadami UE w dziedzinie ochrony danych, a w szczególności z zasadą konieczności, proporcjonalności i legalności, a także z właściwym prawodawstwem Unii Europejskiej w tej dziedzinie; z zadowoleniem przyjmuje przedstawione przez Komisję w dniu 25 stycznia 2012 r. wnioski dotyczące ochrony danych, ale jest zdania, że wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i egzekwowania prawa musi być bardziej ambitny i należy przewidzieć w nim solidniejsze środki ochronne, zwłaszcza w odniesieniu do przepisów dotyczących tworzenia profili i automatycznego przetwarzania;
27. w związku z tym ponownie potwierdza potrzebę odpowiedniego nadzoru demokratycznego nad agencjami przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz oceny ich działań, tak aby uniknąć ryzyka zatarcia podziału między doradztwem politycznym a rzeczywistym kształtowaniem polityki dotyczącej tych agencji;
28. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel oraz Komisję do przedstawienia planowanego na 2011 r. wniosku w sprawie wprowadzenia klauzuli solidarności, w którym nie powinno się powielać istniejących obecnie inicjatyw, ale skupić się raczej na określeniu ram wykorzystywania i koordynacji dostępnych instrumentów unijnych i krajowych, w tym WPBiO, w przypadkach, o których mowa w art. 222 TFUE; jest zdania, że tylko mając pełne spektrum możliwości dzięki wdrożeniu klauzuli solidarności

pomiędzy wszystkimi państwami członkowskimi, UE będzie gotowa, aby w bezpieczny i skoordynowany sposób zapobiegać wszelkim zagrożeniom dla bezpieczeństwa jednego państwa członkowskiego lub ich większej liczby oraz aby na takie zagrożenia reagować;

29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

14.3.2012

OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

dla Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej
(2010/2308(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Ana Gomes

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, jako do komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. przypomina, że kluczowe, powszechnie występujące zagrożenia określone w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, zwłaszcza przestępczość zorganizowana, terroryzm, radykalizacja postaw, cyberprzestępczość, korupcja i wyzwania związane z zarządzaniem granicami, są powiązane zarówno w wymiarze zewnętrznym, jak i wewnętrznym oraz że aby jakakolwiek reakcja mogła przynieść rezultaty, niezbędne jest skoordynowane i spójne działanie; ponadto krytyczne działania w zakresie rozbrojenia, nieprolifracji, zagrożeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych oraz nielegalnego handlu, które są podejmowane głównie w ramach zewnętrznych instrumentów współpracy, mają niezaprzeczalne skutki dla bezpieczeństwa wewnętrznego;
2. w związku z tym wzywa Komisję do opracowania komunikatu zawierającego wytyczne w sprawie optymalnego sposobu przełożenia związku zachodzącego między zewnętrznym i wewnętrznym wymiarem europejskiej strategii bezpieczeństwa a strategią bezpieczeństwa wewnętrznego na przekrojowe cele i skuteczne polityki i oczekuje, że znajdzie to odzwierciedlenie w zmienionej europejskiej strategii bezpieczeństwa; podkreśla kluczowe znaczenie spójności i komplementarności wewnętrznych i zewnętrznych aspektów bezpieczeństwa UE w kontekście skutecznego osiągnięcia naszych celów w zakresie bezpieczeństwa;
3. podkreśla znaczenie kompleksowego podejścia do europejskiej strategii bezpieczeństwa, którego podstawą jest holistyczna koncepcja bezpieczeństwa ludzkiego opierająca się na prawach człowieka, wolności, demokracji, praworządności, dobrym sprawowaniu rządów i pokoju;
4. ponownie podkreśla konieczność tego, by UE włączyła szerokie podejście do bezpieczeństwa ludzkiego do swoich stosunków z państwami trzecimi, zwłaszcza na

plaszczyźnie zarządzania granicami, migracji, ochrony na morzu, walki z przestępczością zorganizowaną, terroryzmem i handlem ludźmi, niestabilnością lub zacofaniem gospodarczym;

5. w kontekście Arabskiej Wiosny Ludów ponownie stwierdza, że bezpieczeństwo wewnętrzne UE jest nierozdzielnie powiązane z sytuacją w zakresie bezpieczeństwa w jej sąsiedztwie; w szczególności podkreśla znaczenie europejskiej polityki sąsiedztwa (Unii dla Śródziemnomorza, Partnerstwa Wschodniego, synergii czarnomorskiej) dla zewnętrznych polityk UE i w tym kontekście wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do rozwijania synergii pomiędzy UE i jej sąsiadami, aby razem stawiać czoła naszym wspólnym wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa;
6. jest przekonany, że należy popierać ściślejszą współpracę z innymi międzynarodowymi instytucjami odpowiedzialnymi za strategię bezpieczeństwa, takimi jak NATO i OBWE;
7. uznaje postępy poczynione w zakresie koordynacji bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego od momentu powstania ESDZ poprzez regularne nieformalne posiedzenia delegatów Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) i Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI), metody pracy na rzecz pogłębionej współpracy w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego, konkluzje Rady dotyczące wewnętrznych i zewnętrznych aspektów polityki zwalczania terroryzmu, wspólne stanowisko Komisji i ESDZ dotyczące podmiotów wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) i przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz cyberprzestrzeni, a także utworzenie grup złożonych z przedstawicieli Komisji i ESDZ;
8. mimo tego apeluje, aby wiceprzewodnicząca/ wysoka przedstawiciel, Rada i Komisja wzmocniły obecne mechanizmy koordynacji istniejące między właściwymi komisjami, grupami roboczymi, służbami i agencjami w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) – w tym misjami i operacjami realizowanymi w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), w szczególności z wykorzystaniem nowych możliwości, jakie zapewnia Centrum Sytuacyjne Unii Europejskiej, w celu dostarczenia wszystkim zaangażowanym podmiotom wspólnych analiz strategicznych, ocen ryzyka i aktualnych informacji;
9. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel, Radę i Komisję do zapewnienia szybkiego wdrożenia planu działania dotyczącego wzmocnienia powiązań pomiędzy WPBiO i przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, przyjętego niedawno na posiedzeniu członków Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) oraz członków Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI);
10. podkreśla konieczność zapewnienia skutecznego i stałego powiązania pomiędzy wewnętrznym i zewnętrznym wymiarem bezpieczeństwa europejskiego w kwestiach istotnych w odniesieniu do działań i priorytetów WPZiB, takich jak powszechne rozbrojenie, nieprolifercja, zagrożenia chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe wewnątrz i poza granicami UE, walka z terroryzmem i radykalizacją postaw wewnątrz i poza granicami Europy oraz bezpieczeństwo cybernetyczne; w związku z tym jest zdania, że koordynacja wewnętrznego i zewnętrznego wymiaru strategii bezpieczeństwa UE

powinna obejmować bliższą i skuteczniejszą współpracę pomiędzy służbami, organami, działami regionalnymi i tematycznymi, która miałaby charakter przekrojowy, oraz współpracę pomiędzy właściwymi służbami Komisji i ESDZ w celu zapewnienia jej skuteczności i spójności w kontekście WPZiB;

11. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do zapewnienia ogólnej spójności pomiędzy WPZiB i WPBiO poprzez wspieranie koordynacji pomiędzy właściwymi służbami Komisji i ESDZ w celu uniknięcia powielania działań i zadań, zwłaszcza w obszarach, które są bezpośrednio związane z problematyką bezpieczeństwa wewnątrz UE i poza jej granicami;
12. apeluje, aby wiceprzewodniczącą/ wysoka przedstawiciel dopilnowała, by zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego, w tym te określone przez Radę w ramach cyklu polityki unijnej dotyczącej poważnej i zorganizowanej przestępczości, zostały należycie uwzględnione w unijnych politykach i instrumentach w zakresie działań zewnętrznych i w stosownym przypadku odpowiednio wyeliminowane za pomocą tych instrumentów; podkreśla, że głównymi narzędziami współpracy w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego są: regularnie prowadzony dialog polityczny z państwami trzecimi dotyczący bezpieczeństwa, negocjacje dotyczące postanowień odnoszących się do współpracy w zakresie bezpieczeństwa zawartych w międzynarodowych porozumieniach, stosowanie środków ograniczających, strategiczne programowanie instrumentów pomocy zewnętrznej, stałe przewodnictwo w Radzie do Spraw Zagranicznych i Komitecie Politycznym i Bezpieczeństwa oraz wszystkie grupy robocze WPZiB; wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do dopilnowania, by europejskie i międzynarodowe standardy dotyczące praw człowieka, prawa humanitarne, demokracji i praworządności były należycie uwzględniane w unijnych działaniach zewnętrznych;
13. podkreśla wkład misji WPBiO we wspieranie poszanowania praworządności, a także w utrzymywanie pokoju i bezpieczeństwa w sąsiedztwie UE i na świecie, dzięki czemu można lepiej zapobiegać upadkowi państwowości i istnieniu bezpiecznych schronień dla osób zaangażowanych w transnarodową działalność przestępczą i terrorystyczną; wzywa państwa członkowskie do uznania tego wkładu WPBiO na rzecz bezpieczeństwa wewnętrznego poprzez przyjęcie krajowych strategii w ich systemach policyjnych i wymiaru sprawiedliwości w celu zapewnienia udziału w misjach WPBiO, w stosownych przypadkach;
14. podkreśla, iż Europejska Służba Działań Zewnętrznych powinna współpracować z Europolem i włączyć do swoich szeregów ekspertów ds. bezpieczeństwa wewnętrznego, zwłaszcza policję i ekspertów w dziedzinie praworządności, a także w stosownych przypadkach przydzielić im stanowiska w delegacjach UE w celu skutecznego wprowadzania w życie lepszej koordynacji między wymiarem wewnętrznym i zewnętrznym unijnych strategii bezpieczeństwa; podkreśla, że w tym celu niezwykle korzystne byłoby wymienianie się informacjami i dzielenie zasobami z agencjami odpowiedzialnymi za przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Europolem, Eurojustem i FRONTEX-em;
15. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel i Radę do ustanowienia dla ESDZ

odpowiednich mechanizmów korzystania ze specjalistycznej wiedzy Grupy Roboczej Rady ds. Zewnętrznych Aspektów Zwalczenia Terroryzmu (COTER) w celu zapewnienia większej spójności w obszarze zwalczania terroryzmu oraz do rozważenia przeniesienia do ESDZ w przyszłości stanowiska przewodniczącego COTER; w tym kontekście wzywa także do bliskiej współpracy i konsultacji pomiędzy wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel a koordynatorem ds. zwalczania terroryzmu;

16. wzywa do tego, aby Parlament Europejski skuteczniej nadzorował strategię bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej; w tym względzie przypomina o roli PE w wykrywaniu poważnych naruszeń zasad bezpieczeństwa i legalności wynikających z udziału rządów państw Unii w programie dotyczącym wydawania w trybie nadzwyczajnym, realizowanym przez administrację George'a W. Busha; podkreśla także kontrolę demokratyczną, jaką PE może ogólnie sprawować w kwestiach bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego Unii Europejskiej, we współpracy z parlamentami krajowymi;
17. jest zdania, że konieczna jest zwiększona współpraca pomiędzy służbami informacyjnymi państw członkowskich, która może okazać się kluczowa, aby w odpowiednim momencie zastosować mechanizmy zapobiegania i reagowania w przypadku wystąpienia zagrożenia dla bezpieczeństwa UE lub jednego z jej państw członkowskich; w tym kontekście sugeruje, że Parlament Europejski powinien, we współpracy z parlamentami krajowymi, ustanowić specjalną delegację zajmującą się demokratycznym nadzorem nad europejskimi danymi wywiadowczymi;
18. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący utworzenia „Horyzontu 2020” – programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020), przewidującego zintegrowanie „cywilnych i wojskowych możliwości w zakresie zadań obejmujących obszar od ochrony ludności po pomoc humanitarną, zarządzanie granicami lub utrzymanie pokoju”; zwraca się do Komisji, ESDZ i państw członkowskich o dalsze rozwijanie planowanej procedury przygotowywania przetargów w celu wzmocnienia powiązania pomiędzy bezpieczeństwem wewnętrznym i zewnętrznym oraz znaczącymi i spójnymi możliwościami cywilnymi i wojskowymi;
19. ponawia swoje wezwanie do wzmocnienia możliwości UE w zakresie reagowania w przypadku klęsk żywiołowych i tych spowodowanych przez człowieka, które mogą zagrażać bezpieczeństwu ludzkiemu i bezpieczeństwu kluczowej infrastruktury, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz UE, i z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji w sprawie wprowadzenia w tym celu zmian unijnych przepisów dotyczących ochrony ludności;
20. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel oraz Komisję do przedstawienia planowanego na 2011 r. wniosku w sprawie wprowadzenia klauzuli solidarności, który nie może powielać istniejących obecnie inicjatyw, ale musi określać ramy wykorzystywania i koordynacji dostępnych instrumentów unijnych i krajowych, w tym WPBiO, w przypadkach, o których mowa w art. 222 TFUE; jest zdania, że tylko mając pełne spektrum możliwości dzięki wdrożeniu klauzuli solidarności pomiędzy wszystkimi państwami członkowskimi, UE będzie gotowa, aby w bezpieczny i skoordynowany sposób zapobiegać wszelkim zagrożeniom dla bezpieczeństwa jednego państwa członkowskiego lub ich większej liczby oraz aby na takie zagrożenia reagować.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	12.3.2012
Wynik głosowania końcowego	+: 50 -: 11 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Sir Robert Atkins, Bastiaan Belder, Frieda Brepoels, Elmar Brok, Jerzy Buzek, Mário David, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Ana Gomes, Andrzej Grzyb, Richard Howitt, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Jelko Kacin, Ioannis Kasoulides, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Pawel Robert Kowal, Eduard Kukan, Vytautas Landsbergis, Krzysztof Lisek, Sabine Lösing, Ulrike Lunacek, Mario Mauro, Kyriakos Mavronikolas, Francisco José Millán Mon, Alexander Mirsky, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols, Kristiina Ojuland, Ria Oomen-Ruijten, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Cristian Dan Preda, Libor Rouček, Tokia Saïfi, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Nikolaos Salavrakos, Jacek Saryusz-Wolski, György Schöpflin, Werner Schulz, Adrian Severin, Charles Tannock, Inese Vaidere, Kristian Vigenin, Boris Zala
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Laima Liucija Andrikienė, Véronique De Keyser, Barbara Lochbihler, Monica Luisa Macovei, Carmen Romero López, Marietje Schaake, Helmut Scholz, Hannes Swoboda, Indrek Tarand, Ivo Vajgl
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Philippe Boulland

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	12.4.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 47 - : 2 0 : 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jan Philipp Albrecht, Sonia Alfano, Rita Borsellino, Simon Busuttil, Philip Claeys, Carlos Coelho, Rosario Crocetta, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Ioan Enciu, Frank Engel, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Monika Flašíková Beňová, Kinga Göncz, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Salvatore Iacolino, Sophia in 't Veld, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Juan Fernando López Aguilar, Monica Luisa Macovei, Svetoslav Hristov Malinov, Véronique Mathieu, Nuno Melo, Louis Michel, Claude Moraes, Jan Mulder, Georgios Papanikolaou, Carmen Romero López, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Renate Sommer, Axel Voss, Renate Weber, Josef Weidenholzer, Cecilia Wikström, Tatjana Ždanoka, Auke Zijlstra
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Alexander Alvaro, Vilija Blinkevičiūtė, Birgit Collin-Langen, Cornelis de Jong, Franziska Keller, Ádám Kósa, Antonio Masip Hidalgo, Hubert Pirker, Kārlis Šadurskis, Carl Schlyter, Bogusław Sonik
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Giles Chichester, Zita Gurmai